

neko meni sličan

milan nenadić

SANTA U SOBI

Ljubljena santo u sobi.
Koliko novina, samo,
I knjiga leži oko ložnice.
Moglo bi telo da se ogreje,
Mogle bi ruke da se stople,
Da porumeni dah i jezik –
I pero da krene po papiru.
Kad pomislim da na kraju
Leži pesma –
Bolje je, i zdravije,
Da cvokoćem još koju noć.

SMATRAM SE IZGUBLJENIM

Moglo je da mi se desi
Ono najgore.
Dobro sam, ipak, prošao:
Smatram se izgubljenim.
U nemušti jezik, zanesen,
Srljao sam često
I nalazio tužne, neutešne reči:
Ljubav i pravda i lepota i,
Iznad svega – sloboda.
Ko je naivan još veruje
Da je moguća tajna ispovest.
Ili spasenje sveta, čak.

FUIT

O sebi – šta reći?
Splet žilica, kula od kostiju
– Od karata, valjda! – nešto krvi
I voda prah, uglavnom.
Ili žice, elektrode, magneti,
Isturene antene, radari,
Bunkerski prozori, topovske cevi.
Kocku sam bacao svakodnevno –
(Nikada dobro da se desi):
Vođen sam na točak, na lomaču
Kao dete, kao mladić.
Vode me i sad kad više nemam
Šta da priznam. Fuit.

MOJA SRAMOTA

Mudrima se još ne veruje,
To je dobro.
Toliko sam gubitaka nanizao
U kratkom svome veku:
Kad bi se dalo zbrati.

Na planeti ima još neko
Ko poseduje srce:
Ovo je Nekom upućeno,
Slava njegovoj muc! –
Jer mora da veruje ljudima.

Ostalo je toliko: još znamo
Da se zagrcnemo usred reči,
Da uvećamo sprovod
I da vidimo kako nam pred očima
Rastu grobna vrata.

Velika je, i rumena, naša sramota.

NEKO MENI SLIČAN

Događa mi se u snu.
Otvorim li oči –
Već biva neshodno.
Iz dana u dan, osećam,
Sve sam manje čovek:
Pokojni Junak Naših Dana,
Tragom za bićem sličnim sebi.

Isturam pipke,
Otvaram oči,
Njušim vazduh,
Pipam rukama –
Kupio sam lampu,
Kupio beli štap:
Tragam za bićem sličnim sebi.

Ko ne zna šta je muka,
Neka zaviri u svoje spise –
U hroniku duše –
Videće da je samo ojađen čovek
Neko sličan meni.

mol

delimir rešicki

(veliki vikač izabranh
rlječi)

nervoza uvijek dokorača
iz mirnih kostrijeti

napij se
bokal je svijetleći pun

gore u brdimama

savršeno kontroliram omsku omču
šarenih otpornika
izvanjsku i unutarnju svrbež
konopca

neman (o sjeno)
valcerna haljina razatkana po ostrim (ljubičastim)
gubicama hridi

uznemiren plovak
veliki birač značajnih riječi
uperenim prstom okida tv-programe
švojim daljinskim
gotovo metafizičkim upravljačem

kanal za kanalom
u noćnom porno-programu
vrlo edukativnom prikazanju

(mol)

s vrha ova brijega
vidi se pučina što dodiruje tvoje konačne usne
tvoj neponovljiv zadah
kao pro hladno veče što ga zbori
sasvim usmen mol

nešto od mirisa tvoga znoja (mandolino) proždire
mokar obalni kamen

GODINAMA već

istom solju čipkasta i razvučena pjena
mlako – bljutavih riječi

pisma
i to još u kamenu
jedina utopija što kako-tako trpi svoju nazočnost
u svojoj vlastitoj pomasti

meso zarasta i teče udubljenim žljebovima
putima risanim u leđa kamene nimfe

nepoznat jezik – govor luđaka
u idiotskom zapečku prividne metafore

kao bršljan
pijući mu sok žednim vrhom svoga korijena

(silke, na lzmaku)

sada već sasvim jasno
usprijevaj razlučiti moj vid
od mojih lužina
sada kada su mi ruke
jedna
druga
pa i treća priča
o urama
uz nenaseljenu zemlju
i kolje

moje utvare večeraju
dajte im mira
jer kruh još posvema miriše po jutru
kao klaonici
u kojoj njište svjetlosne prikaze
u redu
po redu
i za svakoga

uvijek lišće prije kapi besprizornom mirnoćom
i uvijek kukci zarivaju žedne žalce u izgažene
bobice na tržnici što zaudara

kada predveče dolaze šmrkovima oprati sav ovaj
dan koji je još jedino svoja slika
na izmaku

ZMAJ

Gusto kao maslo Sunce u podne
prestaje da se penje po nebu
jasni zvižduk uleće u tišinu
tražeći sjajnom oštricom novo mesto
desno i levo od pruge
ruše se prozorni zidovi

toplije od vatre
prostor se savija i uvlači u sebe
nestaju žeteoci
vrelim poljskim putevima
panično beže konji i psi dižući prašinu
gubeći dotrajale delove
kloparaju zadihani kombajni

iz tačke se pojavljuje sva u crnini
i raste na usijanim šinama
lokomotiva marke Schwartzkoff
gutajući u prolazu umašćene papire
stihove Miroslava Antića na prvoj stranici
izgužvanih prazničnih novina
zalutale političare
neoprezne guštere
prazne konzerve i osušenu travu
dok se ponovo smanjuje
ulazeći u sledeću tačku
senka joj izmiče
i munjevito se vraća

visoko iznad tla
igra žito tresse se

NAOČARI

Veoma sam srećan što imam naočari
kroz njih gledam

zahvaljujući naočarima
za mene nema zagonetki

krovovi i zvonici
polako klize kroz zelenilo
naselja se prikrajaju rekama
daščani flosovi na praznim benzinskim buradima
duboko u mrtvajama i ševaru

pored nasipa vrbe i topole
po nasipu korača starac
poštapajući se
na tankom kanapu od kudjelje
nanizane ribe

uz makadamski put iskrecući glave
jednim okom guske osmatraju užareno nebo
u moru kukuruza napuštene ciglane
česti dimnjaci zaklapaju se ravnicom uglove 90°
kroz njih noću ulaze i izlaze bića drugačija od nas

zahvaljujući naočarima vidim
učvršćuje se svet na crvenoj zelenoj žutoj i plavoj
podlozi

naočari su revolucionaran pronalazak
ne pada mi na pamet da ih se lišim

naočari
božidar vujić